

AGATHA CHRISTIE

Assassinat a
l'Orient Express

Columna

Agatha Christie

Assassinat a
l'Orient Express

Traducció de Johanna Givanel

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *MURDER ON THE ORIENT EXPRESS*
PRIMERA EDICIÓ EN AQUESTA COL·LECCIÓ: JUNY DEL 2022

PUBLICAT ORIGINALMENT A GRAN BRETANYA PER
COLLINS, 1934

MURDER ON THE ORIENT EXPRESS © 1934 AGATHA CHRISTIE LIMITED. ALL RIGHTS RESERVED.
MURDER ON THE ORIENT EXPRESS, AGATHA CHRISTIE, POIROT, THE AGATHA CHRISTIE SIGNATURE
AND THE AC MONOGRAM LOGO ARE REGISTERED TRADEMARKS OF AGATHA CHRISTIE LIMITED
IN THE UK AND ELSEWHERE. ALL RIGHTS RESERVED.

WWW.AGATHACHRISTIE.COM

© DE LA TRADUCCIÓ: HEREUS DE JOHANNA GIVANEL, 2010, 2022

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2920-7

DIPÒSIT LEGAL: B. 8.722-2022

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Índex

PRIMERA PART

I. Un passatger important del Taurus Express	11
II. L'hotel Tokatlian	23
III. Poirot refusa un cas	33
IV. Un xiscle a la nit	43
V. El crim	48
VI. Una dona?	62
VII. El cadàver	71
VIII. El cas del rapte Armstrong	84

SEGONA PART

I. La declaració del conductor del vagó	91
II. La declaració del secretari	98
III. La declaració del criat	104
IV. La declaració de la dama americana	111
V. La declaració de la dama sueca	121

VI.	La declaració de la princesa russa	128
VII.	Les declaracions del comte i de la comtessa Andrenyi	137
VIII.	La declaració del coronel Arbuthnot	144
IX.	La declaració de Mister Hardman	154
X.	La declaració de l'italià	163
XI.	La declaració de Miss Debenham	168
XII.	La declaració de la cambra alemanya	175
XIII.	Resum de les declaracions dels viatgers	183
XIV.	L'arma	193
XV.	Els bagatges del viatger	203

TERCERA PART

I.	Qui d'ells?	223
II.	Deu preguntes	232
III.	Alguns punts suggestius	239
IV.	La taca de greix en un passaport hongarès	250
V.	El nom de la princesa Dragomiroff	258
VI.	La segona entrevista amb el coronel Arbuthnot	264
VII.	La identitat de Mary Debenham	268
VIII.	Noves revelacions sorprenents	273
IX.	Poirot proposa dues solucions	281

PRIMERA PART
ELS FETS

CAPÍTOL I

Un passatger important del Taurus Express

Eren les cinc d'una matinada d'hivern a Síria. Al llarg de l'andana d'Alep estava aturat el tren que les guies de ferrocarrils designaven amb el nom de Taurus Express. Aquest tren estava format per un vagó restaurant i cuina, un vagó llit i dos vagons ordinaris.

Al peu de l'estrep del vagó llit es trobava un jove tinent francès, amb vistós uniforme, el qual estava conversant amb un homenet embolicat fins a les orelles i del qual només eren visibles la punta del nas i les dues puntes del bigoti encarcarat.

Feia un fred intensíssim i la missió d'acomiar un distingit estranger no es pot pas dir que fos envejable, però el tinent Dubosc la complia valerosament. Els seus llavis no deixaven de pronunciar frases en el més elegant francès. Tanmateix, desconeixia els motius del viatge d'aquell personatge. Naturalment, havia sentit certs rumors, com succeeix sempre en aquests casos. El general —el «seu» general— estava d'un humor que

empitjorava cada vegada més. I aleshores havia arribat, procedent d'Anglaterra, aquell belga. Durant tota la setmana s'havia notat una tensió estranya. I després van succeir algunes coses. Un oficial molt notable s'havia suïcidat; un altre havia presentat la seva dimissió, i després els rostres preocupats havien recuperat la seva tranquil·litat i havien desaparegut certes precaucions militars. I el general —el general del tinent Dubosc— semblava que s'havia rejuenit deu anys.

Dubosc havia sentit part d'una conversa entre el seu general i l'estranger.

—Vostè ens ha salvat, *mon cher* —deia el general, tot emocionat, tremolant-li el gran bigoti blanc—. Ha salvat l'honor de l'exèrcit francès. Ha evitat un gran vessament de sang! Com li puc agrair d'haver accedit a la meva requesta? Haver vingut de tan lluny...

A aquestes paraules l'estranger —per nom Monsieur Hercule Poirot— va contestar amablement, afegint la frase:

—Com vol que oblidi que en una ocasió em va salvar la vida?

Aleshores el general va contestar refusant tot el mèrit d'aquell favor que va fer en algun temps, i citant novament França i Bèlgica i l'honor i la glòria d'aquests dos països, van abraçar-se cordialment i la conversa va donar-se per acabada.

Respecte al que havia passat, el tinent Dubosc encara era als llimbs, però era l'encarregat d'acomiarar Monsieur Poirot al Taurus Express i allà es trobava, complint-ho al peu de la lletra, amb tot el zel i la vo-

luntat propis d'un jove oficial que té una brillant carrera en perspectiva.

—Avui és diumenge —va dir el tinent—. Demà, dilluns, a la tarda, ja serà a Istanbul.

No era pas la primera vegada que havia fet aquesta observació. Les converses en una andana, abans de la sortida d'un tren, sempre tenien un caràcter de repetició.

—Així ho espero —va respondre Monsieur Poirot.

—Crec que pensa quedar-s'hi uns quants dies.

—*Mais oui*. Istanbul és una ciutat que no conec. Seria una llàstima travessar-la solament... *comme ça*.

Monsieur Poirot va fer petar els dits despectivament.

—No tinc res que m'apressi. M'hi quedaré uns quants dies com a turista.

—Santa Sofia és preciosa —va dir el tinent Dubosc, que no l'havia vist mai.

Una ràfega de vent gelat va recórrer l'andana. Els dos homes van esgarrifar-se. El tinent Dubosc dissimuladament va mirar el rellotge. Faltaven cinc minuts per a les cinc. Només cinc minuts més!

En veure que el belga s'havia adonat que ell havia donat una ullada al rellotge, repregué la conversa:

—Hi ha molt poca gent que viatgi en aquesta època de l'any —va dir, mirant per les finestres del vagó llit, aturat al seu costat.

—Efectivament —va respondre Monsieur Poirot.

—Esperem que la neu deixi circular el Taurus.

—Pot passar el contrari?

—Sí, ha passat. No aquest any, però.

—Esperem que no succeeixi ara —va dir Monsieur Poirot—. Les informacions meteorològiques d'Europa són dolentes.

—Molt dolentes. Als Balcans hi ha molta neu.

—Tinc entès que a Alemanya també.

—*Eh bien!* —va respondre el tinent Dubosc ràpidament, veient que es tornaria a fer un silenci—. Demà a la tarda, a les set quaranta arribarà a Constantinoble.

—Sí —va dir Monsieur Poirot, i va afegir desanimadament—: Santa Sofia. He sentit dir que és molt bonica.

—Magnífica. Crec que sí.

Per damunt els seus caps va enretirar-se la cortineta d'un dels compartiments del vagó llit i va veure's el cap d'una novia jove darrere el vidre.

Mary Debenham havia dormit molt poc des de la seva sortida de Bagdad, dijous abans. Ni en el tren cap a Kirkuk, ni en el Rest House de Mosul, ni tampoc la darrera nit del seu viatge havia pogut dormir còmodament. Ara, cansada d'estar desperta en el seu calorós compartiment, excessivament caldejat, s'havia aixecat per tafanejar.

Allò devia ser Alep. Naturalment, no es podia veure res. Només una llarguíssima andana, il·luminada pobrament. Sota la seva finestra hi havia dos homes que parlaven en francès. Un d'ells era un oficial francès; l'altre era un home baixet amb un enorme bigoti. La noia va somriure lleugerament. Mai no havia vist ningú tapat d'aquella manera. Devia fer molt de fred a fora. Probablement per això posaven la calefacció tan alta al tren. La noia va provar d'abaixar el vidre, però no li fou possible.

El conductor del vagó llit es va acostar als dos homes. El tren estava a punt de sortir.

—*Monsieur* faria bé de pujar al tren —va dir.

L'homenet va treure's el capell. Quin cap tan ovalat que tenia! Malgrat les seves preocupacions, Mary Debenham va somriure. Un homenet d'aspecte ridícul. Una mena d'home, tan insignificant, que ningú no prendria seriosament.

El tinent Dubosc va començar a pronunciar les fórmules de comiat. Havia pensat, anticipadament, les frases i les havia reservades per al darrer moment. Era un comiat molt cortès i molt bell.

Per a no ser menys, Monsieur Poirot va contestar en termes semblants.

—*En voiture, Monsieur* —va dir el conductor del vagó llit.

De molt mala gana Monsieur Poirot va pujar al tren. El conductor va pujar darrere d'ell. Monsieur Poirot saludà amb la mà. El tinent Dubosc es va quadrar i va saludar. El tren, amb una terrible sacsejada, va arrencar lentament.

—*Enfin!* —va murmurar Monsieur Poirot.

—Brrrrr! —bufà el tinent Dubosc, espolsant-se, per tal de treure's el fred.

—*Voilà, Monsieur.* —El conductor va ensenyar, amb gest teatral, la bellesa del compartiment i l'ordenada col·locació dels seus bagatges—. La maleteta del senyor l'he posada aquí.

La seva mà estesa era molt significativa. Hercule Poirot va col·locar-hi un bitllet plegat.

—*Merci, Monsieur.* —El conductor va fer-se encara

més amable—. Tinc els bitllets del senyor. També necessito el passaport, faci'm el favor. Crec que el senyor interromprà el seu viatge a Istanbul, oi?

Monsieur Poirot va assentir amb el cap.

—Suposo que no deu viatjar molta gent, oi? —va preguntar.

—No, senyor. Tinc només dos altres viatgers: tots dos són anglesos. Un coronel de l'Índia i una jove anglesa de Bagdad. El senyor desitja alguna cosa?

Poirot va demanar una ampolla petita de Perrier.

Les cinc de la matinada és una hora molt intempestiva per pujar a un tren. Encara faltaven dues bones hores perquè es fes clar. Conscient de tot això i satisfet d'haver portat a bon terme una delicada missió, Monsieur Poirot va ajeure's en un racó i es va quedar adormit.

Quan va despertar-se eren ja dos quarts de deu i ràpidament es va dirigir al vagó restaurant a la recerca d'un bon cafè calent.

En aquell moment només hi havia un sol ocupant en tot el vagó; sens dubte era la jove anglesa, de la qual li havia parlat el conductor. Era una noia alta, esvelta i morena, i podria tenir uns vint-i-vuit anys. Es podia observar una freda indiferència en la manera que tenia de prendre l'esmorzar i en la forma de cridar el cambrer perquè li portés més cafè, que denotava un cert coneixement del món i de viatjar. Portava un vestit d'una roba molt fina, perfectament apropiada a l'alta temperatura del tren.

Monsieur Hercule Poirot, com que no tenia altra cosa a fer, es divertia observant-la i estudiant-la dissimuladament.

Segons la seva opinió, era una d'aquestes noies que saben tenir cura d'elles mateixes allà on vagin. Se la veia equilibrada i serena. A Poirot va agradar-li la perfecció de les seves faccions i la delicada pal·lidesa de la seva pell. Li agradaren, també, els cabells ondulats, d'un negre brillant, i els ulls freds, impersonals i grisos. Però Poirot va dictaminar que se la veia massa eficient per poder-la considerar una *jolie femme*.

Al cap de poc va entrar una altra persona al vagó restaurant. Es tractava d'un home alt, de quaranta a cinquanta anys, prim, moreno, amb els cabells lleugerament grisencs a les temples.

«El coronel de l'Índia», es va dir Poirot.

El nouvingut va saludar la noia amb una petita inclinació.

—Bon dia, Miss Debenham.

—Bon dia, coronel Arbuthnot.

El coronel estava dret amb una mà recolzada a la cadira del davant de la noia.

—Té algun inconvenient? —va preguntar.

—En absolut. Segui.

—Gràcies; ja sap vostè que l'esmorzar és un àpat que no es presta gaire a converses.

—D'acord, coronel. No m'ofendré pas.

El coronel va seure.

—*Boy!* —va cridar de forma peremptòria.

Va presentar-se el cambrer, al qual va demanar uns ous i cafè.

Els seus ulls van fixar-se per un moment en Hercule Poirot, però se'n van separar amb indiferència. Poirot, coneixent perfectament la mentalitat anglesa, va

comprendre que devia dir-se: «Només és un maleït estranger».

Fidels a la seva nacionalitat, els dos anglesos no parlaren gaire. Van intercanviar unes breus observacions i, després, la noia va aixecar-se i es va dirigir al seu compartiment.

Quan arribà l'hora del *lunch*, els dos anglesos compartiren una altra vegada la mateixa taula, ignorant completament el tercer viatger. La seva conversa fou, però, més animada que durant l'esmorzar. El coronel Arbuthnot va parlar del Punjab, i, ocasionalment, va fer a la noia unes quantes preguntes respecte a Bagdad, on, segons es va poder deduir, ella havia treballat com a institutriu. Durant la conversa tots dos van descobrir-se alguns amics recíprocs, i això va ser motiu perquè la conversa es fes més íntima i animada. El coronel va preguntar a Mary si es dirigia directament a Anglaterra o si es deturaria a Istanbul.

—No, penso fer el viatge directament —va contestar ella.

—Vol dir que no és una veritable llàstima?

—Ja vaig fer aquest viatge fa dos anys i aleshores vaig passar tres dies a Istanbul.

—Ja ho comprenc. Estic molt content perquè jo també faré el viatge directament.

Mentre deia això el coronel va fer una reverència maldestra i es va posar lleugerament vermell.

«És susceptible, el nostre coronel —va pensar Hercule Poirot, força divertit—. Els viatges amb tren són tan perillosos com els viatges per mar!».

Miss Debenham va contestar que era una casuali-

tat molt agradable. Les seves paraules tenien un to fred.

Hercule Poirot va observar que el coronel l'acompanyava fins al seu compartiment. Més tard, travessaren el magnífic escenari del Taurus. Mentre admiraven les Cilician Gates, drets al passadís del tren, un al costat de l'altre, de sobte, la noia va sospirar. Poirot era prou a prop d'ells per poder sentir com deia:

—És tan magnífic! Voldria... voldria...

—Què?

—Desitjaria poder fruit més temps d'aquest espectacle.

Arbuthnot no va contestar. La seva mandíbula se serrà més, donant-li un aspecte més sever.

—Doncs, jo desitjo que el cel pugui treure-us ben aviat d'aquí —murmurejà.

—Calli, li ho prego. Calli.

—Bé. —El coronel va dirigir una ràpida mirada en direcció a Poirot. Després va seguir—: No m'agrada la idea de saber que fa d'institutriu... a mercè d'unes mares tiràniques i d'unes criatures capritxoses i mal criades.

Ella es va posar a riure una mica nerviosa.

—Oh, no cal que pensi aquestes coses. El calvari de les institutrius és un mite que està massa explotat. Jo puc assegurar-li que, actualment, són els pares els que tenen por de les institutrius!

No van parlar més. Arbuthnot se sentia, potser, avergonyit de la seva violència.

«Em fa l'efecte que he presenciat una comèdia bastant estranya», va dir-se, pensativament, Poirot.

Més tard recordaria aquesta observació.

Van arribar a Konya aquella nit cap a dos quarts de dotze. Els dos viatgers anglesos baixaren per estirar una mica les cames, i van passejar amunt i avall per l'andana nevada.

Monsieur Poirot va acontentar-se mirant l'activitat de l'estació a través dels vidres de la finestra. Tanmateix, al cap d'uns deu minuts d'observació, va decidir que una mica d'aire fresc li aniria força bé, al capdavall. Amb tota cura, va fer els preparatius, embolicant-se amb diversos abrics i bufandes, i va calçar-se unes sabates de goma. Vestit amb tota aquesta indumentària, va baixar amb precaució del tren i començà a fer gambades. El seu passeig el portà més enllà de la màquina del tren.

Van ser les veus que sentia que li feren descobrir dues figures borroses, aturades a l'ombra d'un vagó de mercaderies. Arbuthnot era qui parlava:

—Mary...

La noia va interrompre'l.

—No, ara, no. Encara no. Quan tot s'haurà acabat. Quan tot quedi lluny de nosaltres, «aleshores»...

Discretament, Monsieur Poirot va allunyar-se. Se sentia intrigat. Li havia estat difícil de reconèixer la freda i eficient veu de Miss Debenham.

«És curiós...», va dir-se a si mateix.

L'endemà va preguntar-se si es devien haver enfatat. Cadascun va parlar molt poc. A la noia se la veia pensarosa, amb mirada d'ansietat. Els seus ulls es veien ullerosos.

Eren dos quarts de tres de la tarda quan el tren va

aturar-se. Es veieren uns caps a les finestretes. Un petit grup d'homes tocant a la via, assenyalava alguna cosa sota el vagó restaurant. Poirot va abocar-se i s'adreçà al conductor del vagó llit que passava molt de pressa davant de la finestra. L'home va contestar i Poirot es retirà bruscament, topant amb Mary Debenham, que es trobava darrere d'ell.

—Què passa? —va preguntar ella en francès—. Per què ens hem aturat?

—No es res, senyoreta. S'ha cremat alguna cosa sota el vagó restaurant. No és res greu. Ja està apagat. Ara estan arreglant l'avaria. No hi ha cap perill, pot creure'm.

La noia va fer un gest brusc, com si descomptés la idea del perill, com una cosa que no tingués cap mena d'importància.

—Sí, sí, ja ho comprenc. Però... l'horari?

—L'horari?

—Sí, això farà que ens retardem.

—En efecte..., és possible —va contestar Poirot.

—No podem recuperar el temps perdut! Aquest tren ha d'arribar a les sis cinquanta-cinc per poder travessar el Bòsfor i agafar el Simplon-Orient Express, a l'altra banda, a les nou. Si tenim una o dues hores de retard, no podem agafar la correspondència.

—És molt possible, efectivament —tornà a repetir Poirot.

Va mirar-la amb curiositat. La mà que s'agafava a la barra de sota la finestra no estava tranquil·la, i els seus llavis tremolaven, també.

—Té molt d'interès per agafar aquell tren, senyoreta? —va preguntar Poirot.

—Sí! Oh, sí! «Cal» que agafi aquell tren.

Va girar en rodó i va allunyar-se pel passadís per anar a reunir-se amb el coronel Arbuthnot.

La seva ansietat, tanmateix, fou innecessària. Deu minuts després el tren va tornar a posar-se en marxa. Va arribar a Haydapassar només amb cinc minuts de retard, recuperant, doncs, durant el trajecte, el temps perdut.

El Bòsfor estava encrespat i la travessia no va agradar gens a Monsieur Poirot. Al vaixell va estar separat dels seus companys de viatge i no va tornar a veure'ls més.

En arribar al pont de Galata, va dirigir-se directament a l'hotel Tokatlian.